

Fővárosi Ítéltábla mint harmadfokú bíróság

5.Bhar.202/2025/11.

A Fővárosi Ítéltábla mint harmadfokú bíróság Budapesten, a 2026. április 1. napján megtartott nyilvános ülésen meghozta és kihirdette a következő

VÉGZÉST:

A testi sértés vétsége miatt dr. vádlott1 ellen indult büntetőügyben a Budapest Környéki Törvényszék mint másodfokú bíróság 2025. május 26. napján kihirdetett 9.Bf.540/2024/22. számú ítéletét helybenhagyja.

magánvádló1 magánvádló köteles az eljárásban felmerült költségből 58.800 (ötvennyolcezer-nyolcszáz) forint védői megjelenési és felkészülési díjból álló bünygyi költséget 2026. május 1. napjáig megfizetni név ügyvéd (cím6.), míg 75.600 (hetvenötezer-hatszáz) forintot a vádlott részére.

Az előzetesen lerótt 10.000 (tízezer) forint illetéket a magánvádló viseli.

A vádlott állandó lakóhelye cím8 tartózkodási helye cím3.

A végzés ellen további fellebbezésnek nincs helye.

INDOKOLÁS

[1] A Gödöllői Járásbíróság a 2024. szeptember 23. napján kihirdetett 5.B.62/2024/24. számú ítéletében (helyesen) dr. vádlott1 vádlottat bűnösnek mondta ki testi sértés vétségében [Btk. 164. § (1) bekezdés (2) bekezdés], és ezért őt 1 évre próbára bocsátotta. Kötelezte 10.000 forint bűnügyi költség magánvádlól magánvádló részére, illetve az eljárás során felmerült további 136.329 forint bűnügyi költség állam részére történő megfizetésére.

[2] Az elsőfokú ítélet ellen felmentés érdekében bejelentett védelmi fellebbezések folytán eljáró Budapest Környéki Törvényszék mint másodfokú bíróság a 2025. május 26. napján kihirdetett 9.Bf.540/2024/22. számú ítéletével az elsőfokú ítéletet megváltoztatta: a vádlottat az ellene testi sértés vétsége [Btk. 164. § (1) bekezdés, (2) bekezdés] miatt emelt vád alól – jogos védelemre hivatkozással – felmentette, a 10.000 forint eljárási költség viselésére kötelezését mellőzte, az elsőfokú eljárásban felmerült 136.329 forint bűnügyi költség viselésére magánvádlól magánvádlót kötelezte és megállapította, hogy a magánvádló viseli az általa előzetesen lerótt 20.000 forint bűnügyi költséget. Ezen túlmenően a vádlott személyes adatait helyesbítette és az ítélet bevezető részéből a „folytatólagos” tárgyalásra való utalást, rendelkező részéből a vádlott adatai köréből „a jelen eljárás során személy szabadságában nem korlátozott, szabadlábban lévő:” szövegrészt mellőzte.

[3] A másodfokú ítélet ellen magánvádlól magánvádló bűnösség megállapításáért és büntetés kiszabása érdekében jelentett be joghatályos fellebbezést. Ehhez csatlakozó nyilatkozatot tett jogi képviselője is, aki azonban fellebbezési joggal nem rendelkezik.

[4] A magánvádló a másodfellebbezése 2025. május 27-én kelt, a fellebbezési illeték lerovását is igazoló rövid indoklásában jogi képviselője útján egyrészt a másodfokú bíróság mérlegelő tevékenységét kifogásolta, utalva arra, hogy bár a törvényszék a tényállása alapjául a vádlott fellebbezésében foglalt állításait fogadta el, azok nem egyeztek az elsőfokú bíróság jegyzőkönyvében foglaltakkal és a jegyzőkönyv kijavítását is csak a vádlott második védője kérte az elsőfokú eljárást követően. E körben sérelmezte azt is, hogy a másodfokú bíróság szerint a magánvádló többször megváltoztatta vallomását, miközben ez csak kisebb jelentőségű eltérés volt, továbbá kifejtette azon álláspontját, hogy a törvényszék mérlegelése szubjektívnek tekinthető. Kifogásolta e mellett, hogy a jogos védelem tényalapja kapcsán a törvényszék elbírált a magánvádló ellen a vádlott felesége sérelmére elkövetett bűncselekmény miatt a Gödöllői Járásbíróságon folyó másik büntetőügyet is. Hivatkozott még arra, hogy jogos védelmi helyzet eleve nem állt fenn, de amennyiben megállapítható lett volna, a vádbeli cselekmény idejére az már megszűnt, így azt időben a vádlott mindenképp túllépte. Hangsúlyozta, hogy a magánvádló sérülései is a feljelentésben írtakat támasztják alá, míg abban az esetben, ha valóban a vádlott állításai lettek volna valósak, rajta kellett volna sérüléseknek lenniük.

[5] 2025. augusztus 14-én kelt újabb beadványában a fentieket kiegészítette a következők szerint:

[6] Fenntartotta azon álláspontját, hogy a másodfokú ítélet jogszabálysértő, iratellenes és ellentmondásos, mivel a törvényszék tévesen állapította meg a tényállást, abból okszerűtlen

következtetéseket vont le, és alaptalanul jutott arra a következtetésre, hogy a vádlott nem követett el bűncselekményt.

[7] Álláspontja szerint a másodfokú bíróság mérlegelési tevékenysége nem felel meg az okszerűség és a bizonyítékokkal való összhang követelményének, mivel egyes bizonyítékokat indokolatlanul kizárt, míg másokat kritikátlanul elfogadott.

[8] Ennek körében kifejtette, hogy:

- a másodfokú bíróság tévesen állapított meg eljárási szabálysértést a tanúk figyelmeztetésének elmaradása miatt, mivel a jegyzőkönyvek tanúsága szerint a törvényes figyelmeztetések megtörténtek, így az erre alapított bizonyításfelvétel indokolatlan volt;
- a magánvádló vallomását a bíróság alaptalanul minősítette ellentmondásosnak, mivel a feljelentésben és az eljárás során tett nyilatkozatai tartalmilag egyeznek, az eltérések csupán lényegtelen részletekben mutatkoznak;
- ezzel szemben a vádlott vallomásai több ponton egymással, valamint más bizonyítékokkal is ellentétesek, illetve részben életszerűtlenek, amely körülményeket a másodfokú bíróság nem értékelte kellő súllyal;
- a másodfokú bíróság a tényállást részben a vádlotti előadás alapján módosította, ugyanakkor annak egyes, a cselekmény lefolyása szempontjából lényeges elemeit mellőzte, illetve torzítottan vette figyelembe;
- a bizonyítékok értékelése egyoldalú volt, mivel a magánvádló és az őt alátámasztó tanú vallomását indokolatlanul hiteltelennek tekintette, míg a vádlotti oldalt alátámasztó nyilatkozatokat – azok ellentmondásai ellenére – elfogadta;
- ilyen ellentmondásként nevesítette azt, hogy a vádlott felesége az általa hivatkozott térd sérülése után a másodfokú bíróság által megállapított tényállás szerint a magánvádló feje irányába rúgott, valamint azt, hogy a törvényszék által elfogadott vádlotti vallomás szerint a vádlott volt a magánvádló által lefogott fél, mégis azt mondta a feleségének, hogy ne avatkozzon be, ő (a vádlott) nem akarja bántani a sértettet;
- a másodfokú bíróság az ügy kereteit túllépve olyan ténykérdésben is állást foglalt, amely egy másik, folyamatban lévő büntetőeljárás tárgyát képezi, amikor tényként értékelte, hogy a magánvádló lelökte a vádlott feleségét;
- a jogos védelem fennállását tévesen állapította meg, mivel egyrészt jogtalan támadás nem volt bizonyított, másrészt még a vádlotti előadás alapulvételével is megállapítható, hogy a védekezés időben túllépett, továbbá az alkalmazott erő aránytalan volt.

[9] Összességében a magánvádló szerint a másodfokú bíróság döntése a bizonyítékok okszerűtlen mérlegelésén alapul, és nem felel meg az indokolási kötelezettség követelményeinek, ezért az ítélet megváltoztatása és a vádlott bűnösségének megállapítása indokolt.

[10] vádlott1 vádlott a fentiekre tett, 2026. március 19-én tett észrevételeiben a másodfokú bíróság ítéletének helybenhagyását indítványozta annak általa helyesnek tartott indokainál fogva.

[11] Álláspontja szerint a magánvádló fellebbezése a bizonyítékok tiltott felülmérlegelését célozza, miközben alaptalanul hivatkozik arra is, hogy az elsőfokú bíróság a tanúk figyelmeztetésére törvényesen kerített sort. Kifejtette azon véleményét is, hogy a kétséget kizáró bizonyítás hiánya a felmentés irányába hat, így a magánvádlót terheli annak bizonyítása, hogy a másodfokú bíróság következtetései miért nem helytállóak. Ez utóbbiak helyessége mellett érvelve kiemelte:

- a magánvádló és felesége vallomásai nem következetesek, ellentmondásosak;
- a cselekménysorozatra stresszhelyzetben került sor, így a vádlottnak a felesége elesését követő reakciója nem csak egy mintát követhetett;
- az alapszituáció az volt, hogy a magánvádló és felesége a vádlott és felesége helyszínen tartására törekedett;
- felesége térd sérüléséről a másik ügyben az orvosszakértő megállapította, hogy az általa elmondott módon keletkezhetett, míg úgy nem, ahogy a magánvádló (azon ügy vádlottja) előadta;
- a rendőrségi segélyhívást és a feljelentést tanú4 kezdeményezte.

[12] Védője a 2026. március 20-án kelt beadványában a fellebbezés indokolására az alábbi észrevételeket tette:

- a harmadfokú felülbírálat korlátozott jogorvoslat, amely fő szabály szerint a másodfokú bíróság által alapul vett tényállásból indul ki, a megalapozottság kérdését csak a Be. által meghatározott keretek között vizsgálhatja;
- a másodfokú bíróság bizonyításfelvétele a tanúfigyelmeztetés hiányossága okán jogszerű volt;
- a magánvádló valójában nem iratellenességre, hanem arra hivatkozik, hogy a törvényszék az iratok tartalmát nem az ő narratívája szerint értelmezte;

- a másodfokú bíróság a jogos védelem kérdésében helyesen foglalt állást: az irányadó tényállás szerint a jogtalan támadó a magánvádló volt és a vádlott fellépése a felesége ellen intézett, illetve közvetlenül fenyegető újabb jogtalan támadás elhárítását szolgálta;
- a másodfokú bíróságnak a jogos védelmi helyzet fennálltával kapcsolatos álláspontja összhangban áll a Kúria gyakorlatával, mely szerint a jogtalan támadás fennállását és az elhárítás szükségességét az egész konfliktus dinamikájában kell értékelni, így pedig helyes az a következtetés, hogy a vádlott fellépése nem utólagos megtorlás, hanem azonnali elhárító reakció volt;
- szemben a másodfokú ítélet mindenben helytálló érvelésével a magánvádló érvelése túlnyomórészt hipotetikus és „életszerűségi” jellegű.

[13] Mindezek alapján a másodfokú ítélet helybenhagyását indítványozta.

[14] A harmadfokú bíróságként eljáró Fővárosi Ítéltábla a másodfellebbezést a Be. 620. § (1) bekezdés 2. fordulata szerinti nyilvános ülésen bírálta el.

[15] A harmadfokú eljárásban tartott nyilvános ülésen a magánvádló jogi képviselője a magánvádló fellebbezését annak írásbeli indokolásával egyezően fenntartotta.

[16] A védő a perbeszédben a fellebbezés indokolására tett észrevételeikben írtaknak megfelelő érveléssel a másodfokú ítélet helybenhagyását indítványozta, egyúttal hangsúlyozta, hogy álláspontja szerint a magánvádló másodfellebbezése a bizonyítékok tiltott felülmérlegelését célozza.

[17] Dr. vádlott1 vádlott a felszólalásában és egyben az utolsó szó jogával élve azt hangsúlyozta, hogy a másodfokú bíróság az általa beszerzett bizonyítékokat is figyelembe véve helyes döntést hozott, amikor őt a vád alól felmentette, mert az új bizonyítékok is összhangban állnak a védekezésével.

[18] A másodfellebbezés nem vezetett eredményre.

[19] Tekintettel arra, hogy az elsőfokon elítélt vádlottat a másodfokú bíróság felmentette, a Be. 762. § (1) bekezdése alapján alkalmazandó Be. 615. § (1) bekezdése és a (2) bekezdés a) pontja alapján a harmadfokú eljárás lehetősége megnyílt.

[20] A Be. 618. § (1) bekezdése értelmében a harmadfokú bíróság a másodfokú bíróság ítéletének a fellebbezéssel sérelmezett ellentétes döntését, azon rendelkezését, illetve részét, amelyet az elsőfokú bíróság ítéletének a sérelmezett ellentétes döntéssel összefüggő felülbírálata eredményezett, és az elsőfokú és a másodfokú bírósági eljárást arra tekintet nélkül bírálta felül, hogy ki, milyen okból fellebbezett. Ezt meghaladóan a Be. 618. § (3) bekezdése értelmében az ítélet fellebbezéssel nem érintett része tekintetében is felülbírálta az 590. § (5) bekezdés a)–c) pontjában meghatározottakat.

[21] Ennek során az ítéltábla megállapította, hogy a másodfokú bíróság a perrendi szabályokat maradéktalanul megtartotta, a járásbíróság sem követett el hatályon kívül helyezést eredményező eljárási szabálysértést, és ilyenre a fellebbezések sem hivatkoztak.

[22] A járásbíróság által megvalósított, relatív eljárási szabálysértéseket (a tanúfigyelmeztetés hiányosságát és a bizonyítási indítványokról elmaradt döntést) a másodfokú bíróság helyesen ismerte fel, és az előbbieket törvényesen orvosolta is.

[23] A törvényszék az általa feltárt adatoknak megfelelően egészítette ki a vádlott személyi körülményeit (másodfokú ítélet [24] bekezdése).

[24] Helytállóan állapította meg azt is, hogy az elsőfokú bíróság ítéletének tényállása – részben eljárási szabálysértésre visszavezethetően, részben a be nem szerzett mentő esetlapok okán – részlegesen megalapozatlan, mert nem teljeskörűen felderített, és ezt a hibát a Be. 600. § (1) bekezdés b) pontja szerint tartott tárgyaláson felvett bizonyítással és a felderítetlenséggel érintett bizonyítékokból származó tényekkel összefüggő bizonyítékoknak a Be. 593. § (2) bekezdésében írtaknak megfelelő, a törvény által lehetővé tett újraértékelésével kiküszöbölve az elsőfokú bíróságtól eltérő tényállást állapított meg.

[25] Nem tévedett akkor sem, amikor arra az álláspontra helyezkedett, hogy az elsőfokú bíróság által tanúként kihallgatott tanú4 és tanú2 tanúk ismételt, a hozzátartozói minőségüket érintő valamennyi tanúzási akadályra történt pontos és részletes figyelmeztetés után ismételten ki kell hallgatnia. Ezzel kapcsolatban – figyelemmel a magánvádló jogi képviselőjének ellentétes álláspontjára – ki kell térni arra, hogy a járásbíróság jegyzőkönyve e tanúkat érintően mindössze annyit tartalmaz, hogy a figyelmeztetésük a Be. 170-174. §-ban írtakra megtörtént, illetve előbbi erre adott válaszából („Megértettem, hogy megtagadhatom a vallomástételt, mert a vádlott ebben az ügyben a férjem, de nem élek ezzel a jogommal.” – 20. számú jkv. 5. oldal) az állapítható meg, hogy a tanúvallomás megtagadásának a hozzátartozói minőséghez fűződő jogára való figyelmeztetése megtörtént, de egyikük esetében sincs nyoma annak, hogy a Be. 172. §-a szerinti relatív mentességi jogra (azaz a vallomás megtagadásának azon esetére, ha önmagát vagy hozzátartozóját a válasszal bűncselekmény elkövetésével vádolná) figyelmeztették-e.

[26] Ezen relatív eljárási szabálysértés orvoslása csak a tanúk újbóli, a törvényes figyelmeztetés elhangzása utáni kihallgatásával volt orvosolható, mert a laikus tanúktól nem volt elvárható az arra történő emlékezés (és nyilatkozattétel), hogy a csaknem egy évvel korábban tartott tárgyaláson a bíró e jogait milyen mélységben ismertette.

[27] Alappal rótta fel az elsőfokú bíróságnak a mentőszolgálat esetlapjai beszerzésének elmulasztását is és helyesen járt el, amikor ezt utólag pótolta, majd a tárgyaláson a bizonyítás részévé tette, bár ítéletében elmulasztotta értékelni, melyet az ítéltábla a későbbiekben kifejtettek szerint pótolni kénytelen.

[28] A részleges megalapozatlanságot a másodfokú bíróság tehát a Be. 593. § (1)-(3) bekezdésében írt eszközök helyes, a Be. 593. § (4) bekezdésében – és ezzel együtt a Be. 164. § (1) bekezdésében – foglaltak körütekintő figyelembevételét is magába foglaló alkalmazásával maradéktalanul kiküszöbölte, és az azzal kapcsolatos eljárásának, valamint végkövetkeztetéseiének a törvénynek megfelelő, logikus indokát is adta.

[29] E vonatkozásban utalni szükséges a Kúria EBH2019.B.9. számú elvi bírósági határozatában megfogalmazott iránymutatásra, mely szerint a tényállás hiányosságának pótlása, felderítetlenségének megszüntetése, az iratellenesség kiküszöbölése, avagy a helyes ténybeli következtetés levonása nem esik a felülmérlegelés tilalma alá, hanem éppen a megalapozatlanság orvoslásának törvényes eszköze, ennél fogva a másodfokú bíróság a fenti tevékenysége során nem a bizonyítékok törvény által tiltott felülmérlegelését végzi.

[30] Nem tilalmazott ugyanis annak a bizonyítéknak az elsőfokú bíróságtól eltérő olyan újra vagy átértékelése, melyet az elsőfokú bíróság értékelt ugyan, ha az a megalapozatlanság kiküszöbölésének eredményeként előállt új tényre vonatkozik és a megalapozatlanság kiküszöbölésére tekintettel szükségeszerű annak újbóli értékelése. Ezt fogalmazza meg a Be. 593. § (2) bekezdése, mely szerint, ha a másodfokú bíróság az ítélet megalapozatlanságának kiküszöbölése során – a helyes tényállás érdekében felvett bizonyítás, az ügyiratok tartalma vagy ténybeli következtetés alapján – az elsőfokú bíróságtól eltérő tényeket állapít meg, az eltérő tényekkel kapcsolatos bizonyítékokat eltérően értékelheti.

[31] A másodfokú bíróság e körben kifejtett jogi érvei kifogástalanok, az eltérő tényállás megállapításakor a felülmérlegelés törvényi tilalmát – a magánvádló álláspontjával szemben – nem sértette, s következetesen mutatott rá az elsőfokú ítélet megalapozatlansági hibáira és arra, hogy eltérő megállapításait mely bizonyítékokra alapozta. Ezzel kapcsolatban hangsúlyozandó az is, hogy a BH2007. 366 számú jogesetből is levezethető bírói gyakorlat szerint a másodfokú bíróságnak az eltérő tényállást megállapító határozata megalapozottságához elengedhetetlen, hogy e bíróság számot adjon arról, hogy a

megalapozatlanságot mire alapozta és mi alapján jutott az elsőfokú bíróságtól eltérő álláspontra. E szempontoknak a másodfokú ítélet maradéktalanul megfelel.

[32] Igen részletesen és az iratok tartalmával egyezően támasztotta alá a magánvádló és tanú2 tanú vallomásainak ellentmondásosságával, szavahihetőségével kapcsolatos kétségeket (ítélete [26] és [28] bekezdése), melyet legfeljebb annyival indokolt kiegészíteni, hogy a magánvádló sérüléseiről beszerzett orvosi látletelek szakértő által is megállapított ellentmondásai, valamint a magánvádló által a sérüléseiről becsatolt fényképek dátum nélkülsége további kételyeket ébreszt vallomásaik elfogadhatóságával szemben, és legfeljebb csak azt bizonyítják, hogy a dulakodás során magánvádló1nek sérülései keletkeztek. A [26] bekezdésben a feljelentés tartalmának a magánvádló kihallgatása közben történt ismertetésével kapcsolatban írt törvényszéki véleményt ellenben az ítéltábla nem osztja: a magánvádló előtt a saját feljelentése nyilvánvalóan ismert volt, így a járásbíróság annak ismertetésével nem tette lehetővé azt, hogy a magánvádló a vallomását ahhoz igazítsa. Ennek azonban az egyéb tényekre tekintettel a szavahihetőséggel kapcsolatos aggályokat érintő jelentősége nem volt.

[33] Kifogástalan annak a jegyzőkönyvek összevetését alapul vevő levezetése is, hogy a vádlott vallomásának jegyzőkönyvezése a járásbírósági eljárásban valóban hiányos volt, és ha nem is kérte a rendelkezésére álló törvényi határidőn belül az utóbb kifogásolt jegyzőkönyv kijavítását, megállapítható, hogy ténylegesen milyen tartalommal tett vallomást (ítélet [27] bekezdése).

[34] Ugyanitt helyes indokkal vetette el a magánvádló jogi képviselőjének a vádlotti vallomás értékelhetetlenségére vonatkozó, teljesen alaptalan érvelését.

[35] Abban sem tévedett, hogy tanú4 tanú esetleges eszméletvesztésére vonatkozó állítása sem e tanú szavahihetősége, sem a tényállás megállapítása szempontjából nem bír jelentőséggel (ítélete [29] bekezdése), mivel egy rövid, gyorsan lezajló, több mozzanátú, hirtelen részcselekményekből álló, többszereplős cselekménysorozatnál különösen, de még egyszerű, nem konfliktusból származó elesésnél is előfordulhat, hogy az esés pillanatában az érintett átmeneti zavarodottság állapotába kerül.

[36] Itt indokolt kitérni arra, hogy a beszerzett esetlapok igazolják azt, hogy e tanú a konfliktus után rövid idővel kiérkező mentőknek a bal térde fájdalmát panaszolta, az esetlapon ennek megfelelően az alsó végtag sérülését tüntették fel elsődleges diagnózisként és a sérülés komolyságát jelzi az a tény, hogy utána a hatvani kórház rendelőintézetébe szállították. Kiderül az esetlapból az is, hogy a sérülése keletkezésének okát a vallomásaival egyezően, lelökésében határozta meg. E helyütt indokolt utalni arra is, hogy – szemben a magánvádló érvelésével – az, hogy a tanú az esését követően önmaga által is elismerten a magánvádló felé rúgott, nem teszi kizárttá az általa az eleséséről elmondottakat: a mentősöknek is fájdalmat, nem mozgáskorlátozottságot panaszolt, míg a felfokozott indulati

állapotban, vagy az esés (és annak következményeinek gyors háritása) közben életbe lépő neurobiológiai reakciók a köztudomás szerint a fájdalomérzetet az adott időpontban csökkenthette.

[37] A magánvádló sérüléseiről ugyancsak készült esetlap, amely a későbbi orvosi leleteknél szűkszavúbbak, mindössze a lapockáján és a nyakán rögzítettek hámsérülést. Tekintve azonban, hogy az elsőfokú ítélet ezt meghaladóan maga is „igen felszínes hámfosztást” rögzít a szegycsont vetületében (elsőfokú ítélet [12] bekezdése), egyáltalán nem kizárt, hogy azt még a mentősök nem észlelték vagy nem tartották említésre méltónak, ezért nem került rá az esetlapra.

[38] Mindezekkel együtt is helyes és alapos a másodfokú bíróság bizonyítékértékelése (ítélete [30] és [33] bekezdése), és azon megállapítása is, hogy az elsőfokú bíróság a bizonyítékokat nem szerezte be teljeskörűen és azok tényleges értékelésének sem felel meg a csupán életszerűsége hivatkozás. Bár ennek a bizonyítékértékelés során lehet helye, azzal maga a törvényszék is élt, de csak egyes vallomásrészeket érinthet, a teljes bizonyítás életszerűsége alapuló levezetése nem több szubjektív meggyőződésnél, aminek a büntetőeljárásban, de más hivatalos eljárásban sincs helye.

[39] Okszerű következtetést vont le a törvényszék arra nézve is, hogy a teljes cselekménysorozatban a magánvádló volt a kezdeményező. Ezzel összefüggésben utalni kell arra a másodfokú ítéletben is megjelenő tényre, hogy a magánvádló a jegyzőkönyvek tanúsága szerint azt maga is elismerte az eljárás folyamán, hogy a vádlott felesége elesett.

[40] Ezt együttesen értékelve azzal, hogy tanú⁴ nem vitatottan férje, a vádlott előtt haladt, vádlott¹nak látnia kellett, hogy mitől esett el. Így pedig megállapítható, hogy nem lett volna oka fellépni a magánvádlóval szemben, ha nem azt látja, hogy a felesége az ő magatartásának eredményeképpen esett el. Ellenkező esetben ugyanis valóban az lett volna az életszerű, ha egyszerűen felsegíti. Mivel azonban nem ezt tette, éppen azt bizonyítja, hogy a magánvádlót okolta érte, és azért lépett fel, mert a feleségét bántalmazták.

[41] Ebből az következik, hogy az első támadást valóban a magánvádló intézte, így innentől a jogos védelmi helyzet fennállta nem kétséges, az idő rövidségére tekintettel pedig időbeli, míg a keletkezett sérülés nagyságára tekintettel mértékbeli túllépés nem következett be.

[42] A másodfokú bíróságnak a jogos védelmi helyzettel kapcsolatos, rendkívül részletes, minden kérdésre kiterjedő álláspontjával (ítélete [34]-[39] bekezdése) az ítéltábla maradéktalanul egyetértett, annak kiegészítése nem szükséges.

[43] Nem foghat helyt a magánvádló képviselőjének azon érvelése sem, mely szerint a jogos védelmi helyzet megállapításával a törvényszék lényegében a magánvádló ellen a Gödöllői Járásbíróság előtt B.61/2024. számon folyamatban lévő ügyet bírálta el. A jogos védelem kérdésében való állásfoglaláshoz e büntethetőséget kizáró ok tényalapjának fennállása tekintetében a bíróságnak önállóan, a saját eljárásában keletkezett bizonyítékok alapján kell állást foglalnia. A Be. 7. § (5) bekezdése szerint abban a kérdésben, hogy a terhelt követett-e el bűncselekményt, a bíróságot, az ügyészséget és a nyomozó hatóságot ugyanis nem köti a polgári, a közigazgatási, a szabálysértési, a fegyelmi vagy más eljárásban hozott határozat, illetve az abban megállapított tényállás, azaz úgy a jelen eljárásban, mint a hivatkozott további eljárásban is a bíróság az ügyet a másik eljárástól, az ott hozott döntéstől függetlenül bírálja el.

[44] Mindezek alapján helyesen jutott a törvényszék arra a következtetésre, hogy – a pontosan minősített – bűncselekmény vádja alól az általa megjelölt okból a vádlott felmentésének van helye.

[45] A másodfokú bíróság ítéletének egyéb rendelkezései is törvényesek, mint ahogy az általa elutasított bizonyítási indítványok indokai is helytállóak (ítélete [45] bekezdése).

[46] A fentiekre figyelemmel a Fővárosi Ítéltábla mint harmadfokú bíróság a Budapest Környéki Törvényszék mint másodfokú bíróság ítéletét a Be. 623. §-a alapján, nyilvános ülésen eljárva helybenhagyta.

[47] A magánvádlót a Be. 782. § (1) bekezdés első fordulata alapján terheli az általa lerótt fellebbezési illeték, valamint a Be. 782. § (2) és (4) bekezdésére tekintettel kötelezte az ítéltábla a vádlott érdekében eljáró védő – a terhelt és a meghatalmazott védő, valamint a büntetőeljárásban részt vevő egyéb személyek díjáról és költségéről szóló 19/2018. (VI. 28.) IM rendelet 2. és 3. §-ára figyelemmel a pártfogó ügyvéd, az ügygondnok és a kirendelt védő részére megállapítható díjról szóló 32/2017. (XII. 27.) IM rendelet 7. §-a szerinti – díja kapcsán felmerült bűnügyi költség megfizetésére a védő részére.

Budapest, 2026. április 1.

dr. Borbás Virág Bernadett s. k.,
k.,

dr. Cserni János s. k.,

dr. Raczkó Katalin s.

a tanács elnöke

előadó bíró

bíró

A Budapest Környéki Törvényszék mint másodfokú bíróság 9.Bf.540/2024/22. számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla mint harmadfokú bíróság 5.Bhar.202/2025/11. számú végzése folytán 2026. április 1. napján jogerőre emelkedett.

Budapest, 2026. április 1.

dr. Borbás Virág Bernadett s. k.,

a tanács elnöke

A kiadmány hitelül:

Moncz Tímea

tisztviselő